

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ο χάρις των λόγων, επί του οποίου δέον να γράφονται τας λύσεις των δι' αδιαφοροποιήσεων...

Αι λύσεις δεκταί: 25 Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 5 Αυγούστου...

324. Λεξιγράφος.

Πώς μου φαίνεται άστειός, Κώμη να μου λές ή Κώς! Προσποικίσαι επιτηδεύσις, Γελωτοποιός σωστός!

325. Στοιχειόγραφος.

Βάλε Α και βγάλε Ι, Και θά ίδης εις τή στιγμή Τόν αρχαίο βασιληά Νάχη μπόι μιά σταλιά.

326. Αίνυγμα.

Μ' έχεις εσύ, μ' έχει κι' αυτός Μά εκείνος δέν με έχει, Είμαι όπου υπάρχει σύννεφο, Μά όχι κι' όπου βρέχει.

327. Πυραμίδες.

+ Οι σταυροί Έβραϊός Προφήτης. * + * = Θεά ονοχός. ** + ** = Ποταμός Ιταλίας.

328. Λογοπαίγιον.

Πωλείται τό αντίθετον του τακτικός; Έσάλλη υπό του Σειρίου

329. Διπλή συλλαβική Ακροστιχίς

Τά αντίθετα των κατωτέρω λέξεων, διά μέν των αρχικών συλλαβών αποτελούν ίχθύν κοινότατον, διά δέ των δευτέρων συλλαβών πόλιν της Ισπανίας:

παραδενόμενος-αφύλακτος-μεμισμημένος Έσάλλη υπό του Άσσερβέντος Ουρανού

330. Μικτόν.

αι-δκ-σει-ιδ-αι-λκν-ε-χρσν Έσάλλη υπό του Άσσερβέντος Ουρανού

331. Γρίφος.

Ω, ζής ηκ ας ηκ :: από ηκ θνήσκει ηκ :: ηκ ηκ ηκ

Έσάλλη υπό της Φουστανέλλας του 21

Τέλος του 107ου Διαγωνισμού Λύσεων. Από του προσεχούς αρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 28. 258. Ίσηνη (εις, μί, νί.) - 259. Χάος-Χίος.-260. Ξυνή-Ξυνή.-261. Τό άλογο.

262. Β Ο Ι Ω Τ Ι Α 263. Ναι, διότι Ο Ο Ρ Ν τότε θά είνε άλογον, Ι Ο Υ Δ Α Ι Α (Ίππος.) - 264. Ω Δ Χ Ι Κ ΕΡΜΗΣ (Έλλάς, Τ Ρ Α Χ Υ Ν Ω άΡγυρος-ήΡουσός, Ι Ι Ν Χ έρΜάριον, ρίνΗ, Α Ν Α Κ Ω Χ Η τηλεΣκόπιον.) - 265. Ουάι τός ήτ-ημένοι.-266. Οδδεις δίναι δυάι κυρίους δουλεύειν (ού-δ' εις δι-να τε δις οίκοι-ρι εις δου-λε βή ν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 σιγμών λεπτά 10, διά δέ τους συνδουμένους μας λεπτά 5 μόνον με παγία στοιχεία τό διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α τ ο τό τετράσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αϊ όλιγοτέρα των 15 πληρώνονται ως τά ήσαν 15. Ο ζωοιστός στίχος, έσοι και από μίαν λέξιν, με νεφαλαία ή παγία ή άλλα στοιχεία των 8 σιγμών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλάι.-Αϊ μη συνδουόμεναι υπό του αντίμου άγγελία δέν δημοσιεύονται!

Πώλησις, Άγορά, Άνταλλαγή γραμματοτήτων παντός κράτους. Άπάντησις ταχέα και άσφαλίστατη. Δ. Πρόκος, Διδότου, 24-Α, Άθήναι. (Η, 400)

Δηλώ ένθερμον ύποστήριξιν τή υπερόχφ ψευδωνύμου Γιά τήν Πατρίδα.-Άνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν.-Έβέλκις "Υπαρξίς, poste-restante, Άθήναι. (Η, 401)

Χουσή Άφροδίτη, προσπάθησον να εξηγήσης μόνη τήν «La Sensitive» και μη καταφεύγης εις επικουρίας! Νομίζω με έννοσις... εις τόν Έρωτήν εύχομαι καλή άντάμωσιν, αναχωρήσαντα εκ Πύργου. Ζιζάνιον Πύργου. (Η, 402)

Με τό καλό, Εύχή της Μάννας, να μάς έλθης στην αγαπημένη σου πατρίδα, τόν ρομαντικόν Βόλον! τά Βολιωτόπουλα κ' αϊ Βολιωτοπούλες σου έτοιμάζουν έγκαρδιωτάτην ύποδοχήν κ' άσπρισμα πανηγυρικώτατον στο Δημοψήφισμα.-Δόκιμος Καλλιτέχνης, Άφροσσσα Βολιωτοπούλα, Έθνικός Έρωτισμός, Τετραπέταρο Βολιωτάιν. Έβέλκι Μέλλον κ.λ.π. κ.λ.π. (Η, 403)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Κυριακήν πρωϊ ελάδομεν τό ακόλουθον τηλεγράφημα:

ΚΑ-Ι-ΡΟΝ, 19 Ιουλίου.-Άφίκετο ένταύθα Πρωθυπουργός Άνοιτοκάρδων Εύχή της Μάννας, γενόμενος δεκτός υπό του Διπλωματικού πράκτορος Άνοιτοκάρδων Κήρυκος του Δικαίου, του ύποπροξένου Βαρόνου Σκαρπία, του αρχηγού της «Ένωσέως» έν Καίφφ Ξενιτεμένου Έλληνοπούλου και όλοκληρου της «Μέμφιδος». Η επίδειξις αυτή αρχή της γνωστής αυτού μεγάλης περιουσίας. (Η, 404)

Η Μυροβόλος Όρεινοία επί τή επετείφ εορτή της φιλοκάλο Μυροσέσης; Φύσεως εύχεται έτη πολλά. (Η, 405)

Ψηφίζω ένθερμος ύπέροχον ψευδωνύμου Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου. Στυλοκαυγάς. (Η, 406)

Στόν αγαπητό μας ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

τόν λαοφιλήτον αρχηγόν του Υπερπατριδικού μας κόμματος, του οποίου τήν ύποψηφιότητα στο δημοψήφισμα με τρελλή χαρά χαιρετίζομεν, ύποσχόμεθα άμείριστον τήν ύποστήριξιν μας, ίνα τά 5 πρώτα βραβεία που μέχρι σημερον έχει πάρη, τά κάμη θ, μαζί με τό πρώτο του δημοψηφίσματος: ΖΗΤΩ λοιπόν ό ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ μας!

Έλαιοδόφος Γαλανόλευκος Σημαία, Έθνικόν Όνειρον, Έβέλκις "Υπαρξίς (Η, 407)

Ύποσχόμενοι τήν ψήφόν μας εις τά ποιητικά ψευδώνυμα: Εύχή της Μάννας, Έλληνίς Μητέρα, Αιγυπτία Βασιλόποις, Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου, Πάσχοσσα Έλλάς, παρακαλούμεν αιγυπτίους έλληνοπαιδας να μάς μιμηθούν.-Έθνικός Στόλος, Άνθος Κίου, Άθάνατος, Παράξηνη.

Ιδανικότης! έθειλοντής πήγες στη Σάμο; - Άγ σε πετροκόφουσουον! - Πλάταρος.

Βασιλόποις, Ίουλία, Μελαχροινή Κρητικοπούλα! Άγούρια είσθε να παίξετε football, ήγουν ποδοσφαιρίσιν; Μη χειρότερα! -Θεά της Άγάσης (Η, 410)

Βασίλισσα Άνοιτοκάρδων! ύμπετερον κράτος μαστίζει χολέρα! προσβάλλουσα ύπουργικόν συμβούλιον! Τι ποιήτεον; - Βασιλόποις (ύπουργίνα). (Η, 411)

Βασιλόποι, Μαρσώτις, Ίουλία, ή έφοδός σας στα συκοσάφια ύπηρεξεν άπότηλεσμα άλυσσοδέσους σας υπό Πλατόν! Έύγε! -Τοιολιμπήγος. (Η, 412)

Ασιρον Είρηνης, της Ξηράς δεινέ κολυμβητά. Εις τά λουτρόα του Camp Cassi και μη συχνάξης "Υπάρχει κίνδυνος πολός" (πιά. Στο συμβουλεύομεν ήμεις Κηδόμενοι της σής ζωής.

Άνοιτοκάρδος Βασιλέας (βασιλεύς Άνοιτοκάρδων), Έλαιοδόφος Σημαία (σημαίοφόρος), Διαβολάκος Άλεξανδρείας (ύκασιπστής του πρωθυπουργού.) (Η, 413)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η «ΝΕΟΤΗΣ» (Τμήμα Λαχείου)

Οι κερδισάντες κατά σειράν αριθμοί 123, 103, 228, 49, 106, 31, 170, 211, 142 Η εξαργύρωσις των κερδισάντων λαχών γενήσεται παρά τήν προέδρφ Ένωσις ή Θάνατος. Θεμελιώτα εύχαριστούμεν πάντας άγοραστάς. (Η, 414)

Τήν Σανθήν Άρμονίαν, αναχωρήσαντα ως αντίπροσώπον του Κρητικού κόμματος εις Τουρκίαν, συνοδεύουσιν αϊ εύχαι όλοκληρου του κόμματος, ιδιαίτερος δέ του αρχηγού του Ένωσις ή Θάνατος. (Η, 415)

Φίτατε Μενελ. Σωτηρόπουλε, σταλέντα έλήρθησαν. Ο ταμίας μας δέ άπαντήσας σάς έπαμψε τούς κερδισάντας αριθμούς. Μήπως άπώλεσθησαν; Αϊ τηλεγραφαί και εύχαι σου με συνεχίνθησαν μυγαίτατα.- Έλληνικόν Κλέος, τοληγρότατον τό επίχειρημα προσεχώς θά σάς άπαντήσω. Ένωσις ή Θάνατος. (Η, 416)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10 Τόμος 1 (ό 10ος πλησιάζων να εξαντληθή) φρ. 10. Τόμοι 8 (οι έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρός φρ. 2,50 έκαστος. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1907) Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδειτος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται: Άδειτος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10. Τόμοι 2: του 1906 και 1907, έκαστος άδειτ. φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ήμων ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription rates: ΕΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ. Includes details for Εσωτερικού and Εξωτερικού subscriptions and the publisher ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ (ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ούτε ό Ιωάννης ούτε ή Έλκα έσυλλογίσθησαν εκείνην τήν στιγμήν να ζητήσουν εξήγησις. Πρδ παντός έπρεπε να περιποιηθούν τόν πατέρα των, ό όποιος έπασχε. Τόν ήνάγκασαν να καθήση, άλλως τε δέν ήμπορούσε πλέον να μένη όρθιος. Κ' ένφ ήσθμαινε, από τό στόμα του εξήρχοντο αύται αϊ διακεκομμένα λέξεις:

-Τά... χαρτονο... μί-σματα!... κλεμμένα!... κλεμμένα!...

-Πατέρα μου... άνέκραξεν ή νεάνις' τί συμβαίνει;

-Βλαδίμηρε, ήρώτησεν ό Ιωάννης, τί συνέβη;... Μήν έτρελλάθη;

Ο Νικολέφ έσηκώθη πάλιν και διευθυνθείς πρός τόν Βλαδίμηρον, έδραξε τας χείρας του και τας άπέσυρεν από τό πρόσωπόν του. Έπειτα, με φωνή ήλλοιωμένη, αφού τόν ήνάγκασε να τόν κυττάξη κατά πρόσωπον, τή είπε:

-Τά χαρτονομίσματα εκείνα που έλαβες από έμέ... τά χαρτονομίσματα που έπήγες εις τήν τράπεζαν Γιοχάουζεν... είνε τά χαρτονομίσματα που έκλάπησαν από τό πορτοφόλι του Πός... του δολοφονηθέντος;

-Ναι! είπεν ό Βλαδίμηρος.

-Έχάθηκα!... έχάθηκα!... άνέκραξεν ό Νικολέφ.

Και άπωθήσας τά τέκνα του, πριν προφθάσουν να τόν έμποδίσουν, εξώρμησεν από τό γραφείον και άνήλθεν εις τόν κοιτώνά του. Άλλά δέν έκλείσθη εκεί μέσα κατά τήν

συνήθειάν του. Μετά έν τέταρτον της ώρας, κατήλθε τήν κλίμακα, ήνοιξε τήν θύραν του δρόμου και έτράπη εις φυγήν, διασχίζων τό προάστειον έν τή μέσω του έσπερινού σκότους. Ο Ιωάννης και ή Έλκα δέν είχον έννοση τίποτε από τήν φοβεράν αυτήν σκηνήν. Αϊ λέξεις εκείνα: τας όποιας είχαν άκούση «χαρτονομίσματα κλεμμένα», δέν ήσαν άρκετά να τούς κάμουν να συμπεράνουν, ότι τώρα πλέον ή ένοχη του πατρός των ήτο αύταπόδεικτος.

«Ο Δημήτριος Νικολέφ έκάθητο πρδ της τραπεζής του...» (Σελ. 274, στ. γ')

Επέστρεψαν πλησίον του Βλαδίμηρου, και αυτός, με χαμηλωμένους όφθαλμούς, τούς διηγήθη τί είχε κάμη, και πως, θέλων να σώση τόν Νικολέφ, να τόν άποσπάση από τούς δυοχας του Γιοχάουζεν, τόν κατέστρεψε!... Πώς θά ήμπορούσε πλέον να ύποστηρίξη τήν άθωότητά του, αφού τά χαρτονομίσματα, τά όποία έκλάπησαν από τό χαρτοφυλάκιον του Πός, εδρέθησαν, άν όχι εις χείρας του, τουλάχιστον εις τας χείρας του Βλαδίμηρου Γιαννώφ;...

Και μήπως αυτός δέν είχεν όμολογήση ένώπιον του τραπεζίτου, ότι τά χαρτονομίσματα εκείνα προήρχοντο εκ της παρακαταθήκης, τήν όποιαν τή είχεν άποδώσει ό Νικολέφ;

Ο Ιωάννης και ή Έλκα, συντετριμμένοι εκ της άποκαλύψεως, έκλαιον.

Τήν στιγμήν εκείνην, ή ύπηρετρια άνήγγειλεν ότι άσυνομικοί χωροφύλακες εξήτουν τόν κ. Νικολέφ. Άποσταλέντες υπό του άνακριτού, κατόπιν της καταγγελίας των αδελφών Γιοχάουζεν, ήρχοντο να συλλάβουν τόν δολοφόνον του Σπασμένου Σταυρού.

Η είδησις της συλλήψεως αυτής δέν είχε διαδοθή εις τήν πόλιν. Ήγνόουν άκόμη ότι ή ύπόθεσις είσθλήθεν εις νεάν φάσιν, -τὴν τελευταίαν βεβαίως, της όποιας ή λύσις ήτο λίαν προσεχής.

Ένώ οι χωροφύλακες ήρεύων τήν οικίαν διά να βεβαιωθούν, ότι ό Νικολέφ δέν εύρίσκειτο εκεί, ό Βλαδίμηρος, ό Ιωάννης και ή Έλκα, χωρίς διόλου να συνεννοηθούν, κινούμενοι από τό αυτό αίσθημα, εξώρμησαν εις τόν δρόμον.

Ήθελαν να εύρουν τόν δυστυχή πατέρα των... να μη τόν έγ-

καταλείφουν... Διότι, μεθ' όλα εκείνα τὰ ἐνοχοποιητικά, καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον ἀκόμη, ἤρουντο ἐνδομύχως νὰ τὸν πιστεύσουν ἔνοχον. Τσιαυτὴ ἰδέα δὲν ἐχωροῦσεν εἰς τὸν νουν των, ἦτο ἀδύνατον! Καὶ ὅμως αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Νικολέφ «ἐγάθηκα! ἐγάθηκα!» δὲν ἀπετέλουν τρόπον τινὰ ὁμολογίαν ἀπὸ τὸ ἴδιόν του στόμα;

Εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ. Ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἐθεάθη ἀνερχόμενος τὸ πρῶσταιον. Ὁ Βλαδίμηρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα, τρέξαντες πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ἐφθασαν εἰς τὸ παλαιὸν περιτείχιστα τῆς πόλεως. Ἡ ἐξοχή, σκοτεινιστάτη, ἐξετίθειτο ἐνώπιόν των. Καὶ ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Περνάου, ὑπέκρινοντες οὕτως εἰπεῖν εἰς ἕν ἐνοτικόν, τὸ ὅποιον τοὺς ὦθει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόλις ἔκαμαν διακόσια βήματα, ἐσταμάτησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐμπρὸς εἰς ἕνα πτώμα, κατακείμενον εἰς τὴν πλευρὰν τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ. Πλησίον του εὐρίσκετο μία μάχαιρα αἰμοσταγής.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πατρὸς των, ἐνῶ ὁ Βλαδίμηρος ἔτρεχε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὴν πλησιέστεραν οἰκίαν.

Ἔσπευσαν χωρικοὶ μὲ ἕν φορεῖον, ἐπὶ τοῦ οὐραίου ὁ Νικολέφ μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ, ὁ ἰατρὸς Χαμίν, προσκληθεὶς ἀμέσως, δὲν ἤμπορεσε νὰ κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατον καὶ τὴν αἰτίαν του.

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὅπως καὶ ὁ Πὸς, ἔφερε μίαν μόνον πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν, ἡ δὲ πληγὴ αὐτὴ εἶχε περίεξ ἀποτυπωμένον τὸν ἴδιον δακτύλιον, ὁ ὁποῖος παρετηρήθη καὶ περίεξ τῆς πληγῆς τοῦ Πὸς. Κατηνέχθη ἄρα διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγχειρίδιου, — ἐκείνου τὸ ὅποιον εὐρέθη πλησίον τοῦ πτώματος.

Ὁ ἄθλιος, ἐννοήσας ὅτι ἦτο πλέον κατεστραμμένος, ἤρπασεν διὰ νὰ πορευθῆ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματός του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἐπὶ ἐνὸς τάφου

Ἐτελείωσε τελοσπάντων τὸ δικαστικὸν αὐτὸ δράμα, τὸ ὅποιον συνεκίνησε τόσον τοὺς κατοίκους τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν καὶ ὑπεξέκαυσε τὸν κομματικὸν ἀγῶνα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν δημοφροσύνων.

Ἀκόμη μίαν φοράν, μετὰ τὸν βίαιον θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, ὁ ὁποῖος ἀντεπροσώπει τὸν σλαβικὸν στοιχείον, οἱ Γερμανοὶ ἐμελλε νὰ ὑπερισχύουσιν. Ὅπως δὴποτε, ὁ ἀνταγωνισμὸς θὰ ἦναπτε καὶ πάλιν, ὁ δὲ ἐκρωσισμὸς τῶν χωρῶν ἐκείνων θὰ συνετελεῖτο ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς Κυβερνήσεως.

Λοιπὸν, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ὄχι μόνον

ὄχι εἶχεν αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ αὐτοκτονία, τελεσθεῖσα ὑπὸ φοβερὰς συνθήκας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεκαλύπτοντο τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομίσματα, δὲν ἄφινε καμίαν πλέον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Ὡστε λοιπὸν, ὅταν ἀνεχώρει ἐκ Ρίγας, λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ, δὲν εἶχε πλέον τὴν εἰς αὐτὸν παραδοθεῖσαν παρακαταθήκην. Μετέβαινεν ἄρα γε πρὸς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ φίλου του διὰ νὰ τῷ ἐξομολογηθῆ τὴν ἀλήθειαν, ἢ μήπως ὁ σκοπὸς τοῦ ἦτο νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν μετὰ τὴν κατάχρησιν ἐκείνην τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ἀνεπαρόρθωτον; . . . Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Νικολέφ εἶχε καταληθῆ ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας ἀφίξεως τοῦ δραπέτου τῆς Σιδηρίας, ὅτι εἶχε περιέλθῃ εἰς ἀπίερω δύσκολον θέσιν, εὐρεθεὶς μετὰ δύο ἀπατητητῶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ, εἰς τὸν ὅστιον δὲν ἠδύνατο νὰ ποδώσῃ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν, τοὺς ὁποῖους δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοφλήσῃ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας, ὅτι δὲν ἔδλεπε κανὲν μέσον σωτηρίας καὶ ὅτι ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ. . . Τότε, συναντήσας τυχαίως εἰς τὸν δρόμον του τὸν δυστυχῆ ἐκείνον Πὸς, τὸν ἐδολοφόνησε, τὸ δὲ προῖόν τῆς κλοπῆς τῷ ἐπέστρεψε νὰ ποδώσῃ εἰς τὸ Περνάου τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποῖαν εἶχε σκαταλήσῃ. Οὕτω τὸ πρῶτόν του χρέος ἀπεσβέσθη — ἀλλ' ἀντὶ ποίας τιμῆς! . . . Διὰ διπλοῦ ἀγκλήματος, δολοφονίας καὶ κλοπῆς! . . .

Κατόπιν, ἀφοῦ πλέον τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν, ἀφοῦ ἐγύθη φῶς ἐπὶ τῆς υποθέσεως τῆς τόσον σκοτεινῆς ἕως τότε, ἀφοῦ, χάρις εἰς τοὺς κρατηθέντας ἀριθμούς, τὰ χαρτονομίσματα τὰ παρρουσιασθέντα ὑπὸ τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια περιεῖχε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πὸς, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὁ ἀληθὴς ἔνοχος, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὁ δολοφόνος, ἐκτυπήθη μόνος του, μετὰ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἐγγχειρίδιον, μετὰ τὸ ὅποιον εἶχε φονεύσῃ καὶ τὸν Πὸς, ἀπαξ εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ λύσις τῆς μυστηριώδους υποθέσεως, ἐννοεῖται, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν κάπηλον Κρόφφ. Καὶ ἦτο καιρὸς. Διότι τὴν ἐπαύριον, ὁ κ. Κέρστορφ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεώς του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἔπαυε πρὸς καιρὸν ἡ ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ καταδίωξις, ὁ Κρόφφ θὰ καταδιώκετο καὶ θὰ συναμαρβάνετο κατ' ἀνάγκην. Διότι ἐκτὸς αὐτῶν τῶν δύο, τοῦ Νικολέφ καὶ τοῦ Κρόφφ, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἄλλους ἐνόχους. Γνωρίζομεν ἄλλως τε

ποσοὶ ὑπόνοιοι ἠγείροντο κ' ἐναντίον τοῦ κάπηλου, διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἔμαθε τὰ συμβάντα εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κ. κ. Γιοχάουζεν, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν εὐρέθη ὑποχρεωμένους νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθώτητα τοῦ Κρόφφ καὶ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Νικολέφ.

Ὁ Κρόφφ ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ζωὴν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ, καὶ μάλιστα ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς. . . Δὲν ἦτο τῶντι ὡς κατὰδικος ἀποκαθιστάμενος εἰς τὴν τιμὴν του καὶ παλινρθούμενος εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀναγνωρισθέντος ἐπιστήμως τοῦ ἀδίκου τῆς καταδίχῃς του; Ὁμίλησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀκόμη περὶ αὐτοῦ μετὰ συμπαθείας — ἔπειτα ἔπαυσαν νὰ ὁμιλοῦν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τραπέζιτας, αὐτοὶ, ἀντὶ τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν Τράπεζάν των ποσοῦ, δυνάμει τῆς συναλλαγματικῆς τοῦ Νικολέφ, ἐκράτησαν τὰς 18,000 ρουβλίων, τὰς ὁποίας ὁ Γιαννώφ εἶχεν ἀφίση εἰς χεῖρας των.

Μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ καθηγητοῦ, ἡ Ἴλκα καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου πολλοὶ παλαιοὶ φίλοι τοῦ Νικολέφ δὲν ἐσκέπτοντο πλέον νὰ πατήσουν τὸ πόδι των. Τρεῖς μόνον δὲν τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν συμφορὰν των: ὁ Βλαδίμηρος, — περιττὸν καὶ νὰ τὸ εἴπωμεν — ὁ κ. Δελλαπόρτ καὶ ὁ ἰατρὸς Χαμίν.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν ἔδλεπαν πλέον φῶς εἰς τὴν ζωὴν των. Τὰ πάντα τοῖς ἐφαίνοντο σκοτεινά, ἀκόμη καὶ τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν Δημήτριον Νικολέφ, τὸν ὅστιον κατ' οὐδένα τρόπον ἠδύνατο νὰ πιστεύουσιν ὡς ἔνοχον. Καὶ διὰ νὰ ἐξηγήσουν τ' ἀνεξήγητα, ἤρχισαν νὰ συλλογίζονται, ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὑπὸ τὴν συρροὴν τῶν μοιραίων καὶ ὀλεθρίων συμπτώσεων, εἶχε τέλος παραφρονήσῃ, καὶ ὅτι εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς παραφροσύνης του ἠτύπησεν. Ἡ αὐτοκτονία του, διὰ τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Ἴλκα, δὲν ἀπεδείκνυε ποσῶς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἴπωμεν; . . . Τὸ ἴδιον ἐφρόνει καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῆ ἐκεῖνον τὸ ὅποιον ἐμαρτύρουν ἀναμφισβητήτως τὰ γεγονότα. Καὶ ὅμως, πῶς τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομίσματα θὰ εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, εἰάν δὲν τὰ εἶχε κλέψῃ μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Πὸς; . . .

Ὅσακις συνεζήτουν μετὰ τὸν ἰατρὸν Χαμίν, τὸν ἀρχαιότερον φίλον τῆς οἰκογενείας, οὗτος, μετὰ λογικὴν ἀκαταμάχητον, τῷ ἔλεγε: — Θὰ παραδεχθῆμεν τὰ πάντα, ἀγαπτε μου Βλαδίμηρε, θὰ παραδεχθῆμεν ὅτι δὲν ἐκλεψε τὸν Πὸς ὁ Νικολέφ,

μολοντόν τὸ προῖόν τῆς κλοπῆς εὐρέθη εἰς χεῖρας του, θὰ παραδεχθῆμεν ἀκόμη ὅτι ἡ αὐτοκτονία του δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχὴν του καὶ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἐφονεύθῃ εἰς παροξυσμὸν παραφροσύνης, προξενηθεῖσης ὑπὸ τόσων φοβερῶν δοκιμασιῶν. Ἄλλ' ὑπάρχει ἕνα πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μένει ἐντελῶς ἀνεξήγητον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΖΩΗ τώρα τὸ καλοκαίρι εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε ὡραία καὶ εὐχάριστος, ὅσον ἴσως δὲν εἶνε τὸν χειμῶνα καὶ ὅσον βεβαίως δὲν εἶνε εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἔστω καὶ δρασεωτέραν. Αὐτὸ τὸ ἀνομολογοῦν καὶ ὅσοι ἔρχονται μετὰ χαρὰν τῶν καὶ ὅσοι φεύγουν μετὰ λύπην των. Τὸ ἀνομολογοῦν δὲ προπάντων οἱ νεαροὶ Ἀθηναῖοι ἢ παρεπίδημοι, διότι εἰς τὰ τόσα θέληγγρα του ἀθηναϊκοῦ καλοκαιριοῦ προστίθενται καὶ αἱ διακοπαί, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ τάπολαμβάνουν, ὅσον δὲν τοῖς ἐπιτρέπουν τὰ φοβερά καὶ τρομερά ἐκεῖνα μαθήματα νὰ πολαμβάνουν τὰ θέληγγρα τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι διὰ νὰ γαρῆ ἕνας μαθητὴς τὸ καλοκαίρι του, κ' ἔδω εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ παντοῦ ἄλλου, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τὴν συνειδήσιν του ἀναπαυμένην καὶ νὰ μὴ τὸν βασανίζῃ τὸ φάσμα νέων ἐξετάσεων. . . Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Σήμερον θὰ σὰς ὀμιλήσω ἀπλῶς περὶ τῆς θερινῆς μας ζωῆς, ὅπως τὴν ἀπολαμβάνουν ἐδῶ — ὑποτίθετα — οἱ προδιδασμένοι μετὰ καλὸν βαθμόν.

Τὸ καλοκαίρι λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας εἰμπορεῖ νὰ ζῆ κανεὶς ὅπως θέλει: καὶ εἰς πόλιν, καὶ εἰς ἐξοχὴν, καὶ εἰς θάλασσαν. Θέλει πόλιν, μετὰ διασκεδάσεις, μετὰ φῶτα, μετὰ κίνησιν, μετὰ θέρουδον; Μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, κάμνει τὸν περιπατὸν του εἰς τὸ δρασερὸν Ζάππειον, κάθηται τὸ δειλινὸν εἰς τὴν κοσμοβριθῆ πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, καὶ τὸ βράδυ πηγαίνει εἰς κανένα θεάτρον. Θέλει ἐξοχὴν μετὰ τὸ σχετικὸν σκότος καὶ τὸ μυστήριον, μετὰ τὴν γαλήνην καὶ τὴν νυκτερινὴν δρόσον; Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάρῃ τὸν σιδηρόδρομον καὶ νὰ βῆ εἰς τὸ Μαρροῦσι, εἰς τὴν Κηριστιανὴν ἢ εἰς τὸ Στροφιλι. Θέλει θάλασσαν, ἄρωμα ἰωδίου,

φλοῖθον κύματος καὶ λουτρὸν ζωογόνο; Παιρνεὶ τὸν τροχιόδρομον καὶ καταβαίνει εἰς ἕν ἀπὸ τὰ τρία (ἀριθ. 3) Φάληρά μας. Παντοῦ θὰ εὐχαριστηθῆ, παντοῦ θὰ διασκεδάσῃ, ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τῆς ἡμέρας ἢ τῆς στιγμῆς.

Εὐτυχῶς, βλέπετε, ἔχομεν πρόχειρα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, καὶ μετὰ μικρὰν δαπάνην εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρεθῆ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰν τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Πεντέλης, δηλαδὴ εἰς ἕνα ὕψος πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐννοεῖται ὅτι ὀλίγοι ἀγαποῦν τὴν μονοτονίαν, οἱ δὲ περισσότεροι Ἀθηναῖοι κάμνουν ὀλίγον ἅπ' ὅλα. Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον, καταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον τὴν Κυριακὴν συνήθως εἰς τὴν Κηριστιανὴν τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' ἂς μὴν ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Φαλήρου, αἱ Ἀθηναῖοι μένουν ἔρημοι. Κάθε ἄλλο. Ἡ πόλις μας εἶνε πλέον πολυάνθρωπος, καὶ τὴν ζωηροτάτην κίνησιν τῆς δὲν ἐπηρεάζει οὔτε ἡ ἀθρόα κατάβασις τοῦ καλοῦ κῆσμου εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε ἡ ἀπουσία τῶν πλουσιῶν, οἱ ὁποῖοι ταξιδεύουσιν μακρύτερα, οὔτε ἡ ἔλλειψις τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ξένων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι παραθερίζουν εἰς τὰς πατρίδας των. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτοὺς ὅλους, ἄλλοι ἔρχονται, ἄλλοι φεύγουν, διαρκῶς. Καὶ τὰθηναϊκά ξενοδογεῖα ἐξ ἄλλου εἶνε πάντοτε γεμάτα ἀπὸ ξένους, πλουσίους ἀνατολίτας ἢ ἐπαρχιώτας, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰς θερινὰς των περιόδους, ἔρχονται νὰ περᾶσουν ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἰς τὰς «κλεινάς» Ἀθήνας.

Ἄλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἔλιξις τῆς θερινῆς ζωῆς τῆς πόλεως, εἶνε βεβαίως τὰ θεάτρα. Καμμία πόλις τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἔχει τὸ καλοκαίρι τόσα πολλά. Καὶ ἅπ' ὅ τι θέλετε: Ἀνδρείκελλα, κινηματογράφοι, καραγκιόζηδες, ἵπποδρόμια, ταραντέλλαι, θεάτρα σοβαρά, θεάτρα ἡμισοβαρά, τῆς καλαιᾶς σχολῆς, τῆς νέας σχολῆς, τοῦ λαοῦ, τῆς ἀριστοκρατίας, ἀμέτρητα καὶ ἀτελείωτα. Κάθε βράδυ εἰμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε μετὰ ἐνὸς δράματος τοῦ Ἴψεν, μιᾶς τραγωδίας τοῦ Σαίξπηρ, μιᾶς Ἐπιθεωρήσεως μετὰ τραγουδάκια, ἐνὸς δράματος περιπετειώδους ὅπως αἱ «Δύο Ὀρφαναί», ἢ μιᾶς φάρσας ξεκαρδιστικῆς. Ὑπάρχουν θεάματα δι' ὅλα τὰ γούστα καὶ δι' ὅλα τὰ . . . βαλάντια. Ἄν θέλετε μάλιστα καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, —διότι μετὰ αὐτῶν εἶνε καὶ παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἀκινδύνως εἰμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ἐφηβοὶ καὶ νεάνιδες— τῆς ἡλικίας σας, ὅπως αἱ παραστάσεις τοῦ Ἴπποδρομίου καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ Κινηματογράφου, ἢ ἡ διδασκαλία ἐνὸς σεμνοῦ καὶ ὡραίου δράματος. Ἄλλ' ὅπως σὰς

εἶπα ἄλλοτε, εἶνε ἀνάγκη μεγάλης προσοχῆς, διότι, μετὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας, τὰ ἄστυνα καὶ ἀνήθηκα ἔργα—προσθέτω δὲ καὶ τὰ ἄσχημα, τὰ ὁποῖα κατανοῦν ἐπίσης βλαβερά, — δὲν ἀπεκλείσθησαν ὀλωδιδίου ἀπὸ τὰς ἀθηναϊκὰς σκηνάς. Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ὑπάγετε εἰς κανὲν θεάτρον, πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετάζετε καλὰ τὴν καίριον.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ θεάτρον, σὰς ἀναγγέλλω, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα θὰ παιχθῆ καὶ ἕνα δραματικὸν ἰδιὸν μου. Αὐτὸ εἰμπορεῖτε ἀφόβως νὰ τὸ ἰδῆτε, οἱ μεγαλειότεροι, μολοντόν τὸ μυθιστόρημά μου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐβγαλα τὸ δράμα, δὲν εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὸ ἀναγνώσετε. Τὸ μυθιστόρημα εἶνε ὁ «Κόκκινος Βράχος», τὸ δὲ δράμα λέγεται «Φωτεινὴ Σάντηρ» καὶ θὰ παιχθῆ εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἀπὸ τὴν Κυβέλην. Πότε ἀκριβῶς, θὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὰς ἐφημερίδας. Σὰς τὸ ἀναγγέλλω μόνον διὰ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, καὶ προσθέτω ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν, ἂν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἀναγνωρίσω καὶ τοὺς μεγαλειότερους ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως», ὅσοι τούλάχιστον εἰμποροῦν νὰ ἔλθουν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΣΒΟΡΩΝΟΣ Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν 105ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [Ἐκ Διαπλάσεως τ. 8, σελὶς 206]

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ, 50 ετών.
 Η ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, 45 ετών.
 ΟΥΡΑΝΙΑ, νεαρά δπηρέτρια.

[*Η Οκνηή παριστά αιδουσαν άνετως και πλουσίως επιπλωμένην. Μαλθακά άνάκλινα, πολυάριθμα μαξιλάρια, λάμπαι με ροδόχρουν άμπαζούρ, εικόνες, άνθη εις τὰ βάσα και καλή φωτιά εις την έστίαν. — Ένωσιται δυ διά τὰ πρόσωπα ειμποροῦν νά τὸ ὀποδύθων νεαράί έρασιτέχνιδες, καταλλήλως μεταμορφούμεναι.*]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΟΥΡΑΝΙΑ, ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ

ΟΥΡΑΝΙΑ, γελαστή, είδόγουσα την Καν Λεμονή: — Καθήστε, σάς παρακαλώ, κυρία... Μία στιγμή... νά είδοποιήσω την δεσποινίδα...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, άγέρωχος και άπότομος: — Έλπίζω ότι δέν την ένοχλώ, έ;...

ΟΥΡΑΝΙΑ, γελαστή: — Άπεναντίας!

Η δεσποινίς θά ευχαριστηθή πάρα πολύ νά ιδῆ την κυρίαν... (Πάει νά έξυλο και τὸ ρίπει εις την έστίαν.) Άν θέλετε, κυρία, νά καθήσετε πιδ κοντά στη φωτιά. Κάννει τόσο κρύο σήμερα! (Σύρουσα πλησίον τῆς Κας Λεμονή μικράν τράπεζαν φωτισμένην από εικονογραφημένα περιδικά.) Άν σάς άρέσουν οι ζωγραφιές, έδῶ έχει ένα σωρό!...

Α! έξέχασα νά σάς δώσω μαξιλάρια. (Τῆς βάζει ένα μαξιλάρι εις την ράχην και άλλο εις τὰ πόδια, γελαστή πάντοτε και περιποιητική.)

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, ψυχρῶς: — Καλά, καλά. (Η Ουρανία έξέρχεται. Την παρακολουθεϊ διά τῶν ὀφθαλμῶν.) Χμ! δέν μὲν άρέσουν πολύ αὐτές οι ευγένειες!...

Οὐαῦ ὑποκρισία εἶνε!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ, εισερχομένη διαχτυκῶς, με προτεταμένα και τὰς δύο χείρας.

[*Η Ανίς Ρόζα, άνθηρά, φαιδρά, νεύουσα, κομψῶς και άνετως ένδεδυμένη; ευμορφα κεινομένη και φορούσα ὄρατα παλαιά κομμάτια, άποτελεϊ ζωηροτάτην άνιθεσιν πρὸς την Καν Λεμονή, σιγήν, ξεράν, δύσθυμον.*]

ΔΝΙΣ ΡΟΖΑ: — Καλημέρα, αγαπητή μου φίλη.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Πῶς είσθε, αγαπητή δεσποινίς;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Έ, έτσι κ' έτσι... Με αδυνάτισε πολύ ὁ βρογχίτης εκείνος, και τώρα έχω ανάγκην τονωτικῶν.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Και ὅμως φαίνεσθε άνθηρά.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Χάρις εις την διαίταν μου. Έπειτα ἡ ὑπηρετριά μου με περιποιείται τόσο καλά!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Τὸ κορίτσι πού είδα;... Δέν μὲν άρесе πολύ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Και γιατί;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Άντιπαθῶ τούς ανθρώπους πού γελοῦν αἰωνίως.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Αὐτὸ μαρτυρεῖ ότι έχουν καλήν ψυχήν.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Όχι πάντα!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Έγνωρίσατε την γρηά Παγόνα μου;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Μάλιστα.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Θυμᾶσθε πόσο μ' έπεριποιεῖτο;... Έ, εκείνη δέν ήταν τίποτε μπροστά 'ς την Ουρανία.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Και πού πετύχατε αὐτὸ τὸ θησαυρό;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μὲν την έφερε ὁ μεσίτης... πρὸ τριῶν εβδομάδων... Έμένα, νά σάς πῶ, ἡ φυσιογνωμία της μὲν άρесе και τῆς έξαμα αὐτῆ τῆς μικρᾶς προσφώνησι: «Κόρη μου, είσαι άνύπαντρη, δέν εἶν' έτσι;... Αὐτῆς εἶνε ἕρος άπαραίτητος. Δέν θέλω ἐγὼ ὑπηρετρία, πού τὸ σῶμα της θά ἦτο έδῶ και ἡ καρδιά της άλλου... Έχασα πρὸ ὀλίγου την ὑπηρετρίαν πού μ' έμεγα-

λωσε—άπ' αὐτὸ βέβαια έννοεῖς ότι δέν ἦτο νέα.— Έίμαι χαϊδεμένη ἐγὼ. Άν ξερῆς νά με χαϊδέυης, θά σε μεταγειρίζωμαι κ' ἐγὼ καλά. Ένωσῶ τούς ὑπηρετάς ὅπως τὸν παλῆ καλὸ καιρὸ: πιστούς, ευπειθεῖς, ταπεινοὺς και άφωτισωμένους φίλους. Τὸ σπίτι μου δέν εἶνε ἀπὸ εκείνα πού αλλάζουν καθεμέρα προσωπικόν. Έδῶ οι άνθρωποι μένουν και γερνοῦν... εταν θέλουν. Πενήντα δραχμᾶς τὸ μῆνα, άφθονον φαγητὸν και δυ φουστάνια τὸ χρόνο. Και οὔτε παιδιά, οὔτε σκυλιά, οὔτε παπαγάλος... "Ήσυχο νοικοκυριὸ, χωρίς πολλή φασαρία. Ραφιμάτα και πλεξίματα διά τούς πτωχοὺς. Σὺ άρέσει, κορίτσι μου;» —Και μὲν εἶπε ότι τῆς άρέσει.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Τὸ πιστεύω.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙ ΑΝΘ και ΟΥΡΑΝΙΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ, εισέρχεται φέρουσα ἐπὶ δίσκον ένα φλυτζάνι και ένα ψωμάκι: —

Η τσοκολάτα τῆς δεσποινίδος και τὸ ψωμάκι της με τὸ βούτυρο! (Τοποθετεῖ τὸν δίσκον ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, την ὀποιαν σύρει πλησίον τῆς δεσποινίδος Ρόζας.)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, πρὸς την Καν Λεμονή: — Τί σάς ελεγα;... Θέλετε νά πάρετε και σεις, αγαπητή μου;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Ευχαριστῶ πολύ... Γνωρίζετε τὰς συνηθειάς μου; τίποτε... ἀπολύτως τίποτε, μεταξύ τῶν δύο γευμάτων.

ΟΥΡΑΝΙΑ, με οικειότητα: — Δέν κάνετε καλά, κυρία μου. Κάτι τι πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα, ευκολύνει τὸ στομάχι...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Τὸ στομάχι μου δέν έχει ανάγκην ἀπὸ τὰς συμβουλὰς σου. (Η Ουρανία έξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΙ ΑΝΘ ἐκτὸς τῆς ΟΥΡΑΝΙΑΣ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, πίνουσα την τσοκολάταν της: — Μ' εύρίσκετε πολύ... φαγοῦ;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Διόλου.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Άκολουθῶ την συμβουλήν του ἱατροῦ μου και τρώγω ἀπὸ λίγο και συχνά. Άν δέν ὑπέφερα ἀπὸ τὸ στομάχι, θά είχα γι' αὐτὸ τύψεις συνειδήσεως. Υπάρχουν τόσο άνθρωποι ἐπὶ κόσμῳ πού τρώγουν λίγο και... σπανίως! (Κτυπᾷ τὸν κῶδωνα.) (Η Ουρανία επιστρέφει διά νά πάρη τὸν δίσκον.)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, πρὸς την Ουρανίαν: — Αὔριο νά πᾶς μισῆ ὀκτῶ τσοκολάτα στην κυρά-Χρήσταινα. (Κατ' ἴδιαν.) Αὐτὸ θά φέρῃ ὅπως δὴποτε τὸ ἰσοζύγιον...

ΟΥΡΑΝΙΑ: — Πολὺ καλά, κυρία. (Έξέρχεται με τὸν δίσκον.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Βλέπω ότι σεις διαφθείρετε τούς πτωχοὺς σας. Έγὼ δέν τούς στέλνω παρὰ ρύζι ἢ ξερά ὄσπρια: φασόλια, ροβῦθια, φακᾶς...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Πολὺ δύσκεπτα! Και ἂν δέν έχουν λάδι ἢ βούτυρο; και ἂν δέν έχουν κάρβουνα;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Α, δέν ἀνακατεύονται 'ς αὐτά. Άς κάμουν ὅ,τι θέλουν!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Καλλίτερα τότε νά τούς στέλνετε λιναρόσπορο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Άλήθεια, ἀφού θυμηθήκαμε τούς πτωχοὺς, — ξεύρετε γιατί σὰς ἤλθα σήμερα; Ἰδού: οι φίλοι μας Καλομοιρίδες ἀπέκτησαν σήμερα τὸ πρῶν και τὸ ἔγθον τέκνον...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μπᾶ! μπᾶ! Και δέν τούς έστείλα ακόμη τὰ μωρουδιῶτικα...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Υπεσχέθητε νά φροντίσετε γι' αὐτά σεις, και ἤλθα νά σὰς είδοποιήσω.

(Έπειτα συνέχισα) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bazançon]

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Κατελθὼν θυωμένος διά νά επιβάλῃ σιωπήν εις τὸ ὑπηρετικόν, ὁ θόρυβος του ὀποίου εβθανε μέχρι τῶν αἰθουσῶν του πρώτου πατώματος, ὑπέστη ὅπως ὄλοι οι ἄλλοι τὸ θέλητρον του ἄσματος τῷ μελοποιηθέντος ὑπὸ του Λούλλη, και ἤκουε σιωπηλός, περιμένων τὰ τέλος τῆς παραδόξου εκείνης συναυλίας.

Με τούς τελευταίους φθόγγους, εις τῶν ἐκτελεστῶν, στραφεῖς, είδεν ξεαφνα τὸν κόμητα ἀκίνητον εις τὸ πλαίσιον τῆς θύρας.

Έξέβαλε κραυγήν, ἡ ὀποία ἐπροξένησε πανικὸν και έδωσε τὸ σύνθημα ἀτάκτου φυγῆς. Όλοι ἐσκορπίστησαν έδῶ κ' εκεί, και ὀμόνος ὁ μπάρμπα Πλανσέτος, τὸν ὀποῖον ἡ ἀξιοπρέπεια και ἡ ὀγκώδης του κοιλία ἐμπόδιζαν νά τρέχῃ, έμεινε εις τὴν θέσιν του διά νάντιμετωπίσῃ τὴν θύελλαν...

Άλλά και ὁ Λούλλη, μὴ καταδεχόμενος νά ἐγκαταλείψῃ τὸν προῖστάμενόν του κατὰ τὴν στιγμήν του κινδύνου, ἀπέθεσε τὸ βιολίον του μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης και έστάθη ἐκεῖ, έτοιμος νά δεχθῆ τὰς ἐπιπλήξεις, αι ὀποῖαι δέν θά εβράδυναν βεβαίως νά τούς περιλούσουν.

Πρὸς μεγάλην του ὀμως ἐκπληξίν ὁ κόμητ Νοζάν δέν έδειξε διόλου θυμόν. Ἡρεμώτατος, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παιδίον, και με μειδίαμα, σύρων ἐλαφρῶς τὸ αὐτί του, ἠρώτησε:

— Πού έμαθες αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, κατεργαράκο;

— Δέν τὸ έμαθα, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μουσικᾶς τὸ συνέθεσα.

— Όχι δά! ὑπέλαβεν ὁ κόμητς ἐκπληκτός. Μά ποιῆς είσαι σύ;

— Έίμαι Ἴταλός και μ' έφεραν εις τὸ Παρίσι ὁ ἐκλαμπρότατος δούξ Γκίλζης, διά νά σπουδάσω μουσικῆν.

— Και γιατί λοιπὸν σ' έχουν παραμάγειρο;

— Γιατί έχουσα λάδια ἐπὶ μανδύα τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος.

Ο κόμητς κατ' είχεν ἀκούσῃ δι' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Διέταξε τὸ παιδίον νά τὴν ἀκολουθήσῃ και, χωρὶς νά εἰπῆ οὔτε λέξιν εις τὸν δυστυχῆ Πλανσέτον, ὁ ὀποῖος ὑπεκλίνετο έντρομος πρὸ του κόμητος ὅσον τῷ ἐπέτρεπεν ὁ ὀγκὸς τῆς κοιλίας του, διηρυθῶθη ἐπάνω εις τὰς αἰθούσας.

Παρὰ τὴν θύραν ἐστράφη πρὸς τὸν Λούλλην και τὸν εἶπε:

— Πάρε και τὸ βιολί σου, μικρῆ, και έρχου.

Η αἰθουσα τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος ἦτο γεμάτη κέσμον, εταν εἰσηλθεν ὁ κόμητς ἀκολουθούμενος ὑπὸ του μικροῦ παραμαγεῖρου. Εὐθὺς ἐπολιορκήθη ἀπὸ ἐρωτήσεως.

— Τί συνέβαινε λοιπὸν εις τὰ μαγειρεῖα;

— Μήπως ἦτο κανένα κίνημα ἐπαναστατικόν;

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ κόμητς παρεκάλεσε νά γίνῃ σιωπή και χαμηλοφώνως διέταξε τὸν Λούλλην νά παῖξῃ και νά τραγοῦδῇ τὴν σύνθεσίν του.

Η έντύπωσις ἦτο ὀποία άνεμένετο. Όπως πρὶν εις τὸ μαγειρεῖον, οὔτω και τώρα εις τὴν αἰθουσαν, τὸ θελητικὸν ἄσμα κατεγοήτευσεν ὄλους με τὴν γλυκύτητά του και τὴν παιδικὴν του ἀφέλειαν.

Και εταν ὁ κόμητς ἐδήλωσεν ότι συνθέτης ἦτο ὁ μικρὸς εκείνος παραμάγειρος, ὁ ὀποῖος ἐστέκετο ἐκεῖ συνεσταλμένος, ὁ ένθουσιασμός ἐκορυφώθη.

Η Δεσποινίς, ἡ ὀποία κατ' ἀρχὰς δέν ἀνεγνώρισε τὸν πρῶν φύλακα του παπαγάλου της και τὸν καταστροφέα του μανδύου της, τὸν ἐπλησίασε και τὸν ἠσπασθη.

Και αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὀποῖος, παράδοξον πρᾶγμα, έμεινε ἀκίνητος καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτελέσεως, ἐσφύριζε τώρα τὸ Εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης, χωρὶς νά διακόπτεται, παρὰ μόνον διά νά λέγῃ

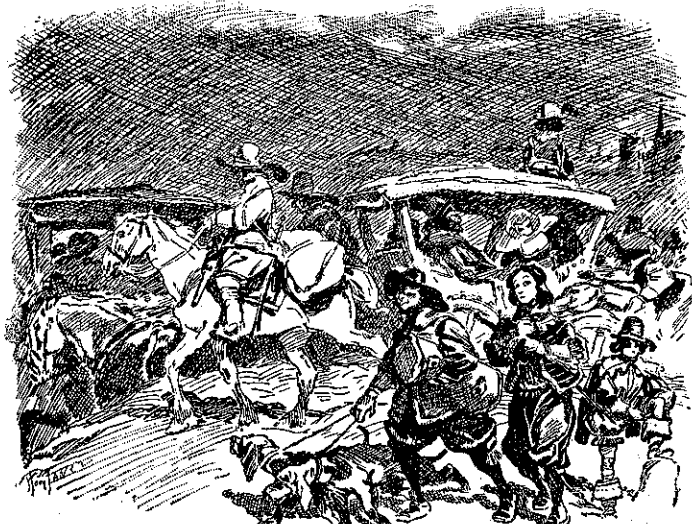
και νά βεβαιώσῃ ότι ἐκείνος πού τὸ εἶκαμε ἦτο «μάστορας!»

Ένεθάρρυναν τὸν Λούλλην νά ὀμιλήσῃ, τὸν ἠρώτησάν πῶς έμαθε νά παῖξῃ βιολί... Τέλος ὁ δούξ ἐδήλωσεν ότι ἦτο κρῖμα νάφίσουν ένα παιδί με τέτοιόν τάλαντον εις τὰ μαγειρεῖα, και έδωσεν άμέσως διαταγὰς νά προσληθῆ ὁ Λούλλης εις τὸν μουσικὸν ὀμιλὸν του Οἴκου του.

— Έ, είσαι λοιπὸν ευχαριστημένος; ἠρώτησε τὸ παιδίον ἡ Δεσποινίς νά πού σε ξαναφέραμε ἐπὶ σαλόνια.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλης κτυτᾶξων λοξῶς τὸ κλωβίον του παλαιῦ του ἐχθροῦ μὰ νά μὴ με κάμπετε πάλι φύλακα του παπαγάλου!

Η συναναστρόφη ἐληξεν, οι προσκεκλημένοι ἀπεγαίρησαν ὑποκλινόμενοι πρὸ τῆς Δεσποινίδος, και ὁ Λούλλης έλαβε τὴν ὑπερτάτην ευχαριστήσιν νά

«Η σελήνη εφώτιζε με τὰς ὀχράς της ἀκτῖνας...»

κούση τούς επισκέπτας νά τερετίζουν ένῶ ἀπήρχοντο:

Εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης, Φίλιτέ μου Ἀλέξη...

Κύριοι και ὑπηρετῆται τὸ ἐτραγωδοῦσαν τὴν νύκτα εις τὰς σκοτεινάς ὁδούς, και ἡ ἠχώ τῶν παρισινῶν οἰκίῶν ἐπανελάμβανε οὔτω διά πρώτην φοράν τὸ περίφημον ἄσμα, τὸ ὀποῖον, γεννηθὲν εις τὰ μαγειρεῖα του Κεραμεικοῦ, έμελλε νάντηχῆ ἐπὶ αἰῶνας και εις τὰς καλύβας και εις τὰ παλάτια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εν ὑποκάμισον και εν... συνάχη

Ο Λούλλης ἐδιδάσκετο τώρα μουσικὴν ὑπὸ του γηραιῦ ἀρχιμουσικοῦ του Οἴκου τῆς Αὐρηλίας. Ἦτο τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαθήματα, τὰ ὀποῖα ἠκολούθει με πάθος, ὥστε δέν ἐξήρχετο σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ μέγα-

337. *Επιγραφή.

Γ Ι Α Δ Ι Α Δ
Α Α Μ Μ Μ
Υ Α
Α Δ Α Α Κ Ρ Υ

Ζητείται η ανάγνωσις τής επιγραφής ταύτης. *Εστάλη υπό τής 'Ελαιοδδας

338. Μαγικόν Γράμμα μετ' *Αεροσιτιχίδος.

Τῆ ἀναλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός συμπάνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τάρχηά νάποτελοῦν κατά σειράν ἐπίθετον :

βοῦς, ἀετός, οἶκος, οσεῖω.

*Εστάλη υπό τής Αἰματοβόρευτου Μακεδονίας

339. *Εξασπλή *Αεροσιτιχίς.

Τάρχηά τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατά σειράν ἐπίρρημα, τὰ δεύτερα ἀνωμοικῶν ἐπίθετον οὐδέτερον, τὰ τρίτα ὕλην ἠφαιστειογενῆ, τὰ τέταρτα βακχικῶν ἐπιφώνημα, τὰ πέμπτα συνώνυμον μέ τὸ κνήγιον, καί τὰ ἕκτα ἀρχαῖον ποταμόν.

1. Παροιμιώδες ἀκρωτήριο τῆς 'Ελλάδος. 2. Ρῆμα σύνθετον, συνώνυμον σχεδόν μέ τὸ λυμπώ. 3. Ἴερὰ σημεῖα. 4. Καρπὸς εὐώδης ἐξωτικῶς.

*Εστάλη υπό τής Ἐδυγενούς Φιλοδοξίας

340. Φωτηεντόλιπον.

* - π - γλκ - πμτκ - τρφ - μς
ν - τ - * - γρσ - δπλσς - με

*Εστάλη υπό τής Κίρκης

341. Γρήφος.

Οὐδ 1 x 4 τῶν ἢ Λυών.

*Εστάλη από τὸ Χρυσὸ *Αγγελουδὶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν *Ασκήσεων τοῦ φύλλον 29. 267. Πυραμῖς (πυρά, μῦς.)—268. Βῶλος-μῦλος.—269. Ἀΐσιον-Ἰάσιον.—270. Ὁ λύχνος. 271. ΜΑΡ-ΔΟ-ΝΙ-ΟΣ 272-274. 1. ΔΟ-ΜΟ-ΚΟΣ Τὸ ἀνόμοιον καὶ ἀκοινῶνητον. 2. Ὁ γέμισις, πῶρρω τοῦτου ἀπέχου. 3. Φαύλος φαῦλα ἀεὶ ἐργάζεται.—275. ΔΑ-ΚΡ (ἀλεὶ καίρια) ΔΡΙΣ (Ἀδαίνα, ἈεῖΡτης, Κάμῆλος, Ράσον.)—276. Ἀρχὴ τοῦ νικᾶν τὸ θαρρεῖν.—277. Ἐάν τις ἐγγεῖρη ἀναίδως τὸν ἥλιον θεᾶσθαι, ἀφαιρεῖται τὴν ὄψιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἦ λῆξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμᾶς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παρὰ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ τὰ τὰ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁρος 15 λέξεις, δηλαδή καὶ αὐ ολιγώτερον τῶν 15 πληρώνονται νά ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλᾶ.— Αὐ μὴ συνοδονόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγεῖλαι δὲν δημοσιεύονται.]

Μεθεξέθεν Μπουκετάκι, ἐπὶ τῆ ἐπετειῶν ἑορτῆ τοῦ ὀνόματός σου δέξου ἕνα μπουκέτο ἐγκάρδιες εὐχῆς.— Εἰκοστή Πέμπτη Ματίου. (H, 417)

Καλὴ ἦτο ἡ... κουτρουβάλα, Βαρόνης Σκαρπία; Καλὰ ἡ κουτρουβάλα, μὰ καὶ τρεῖς καρέκλες νά συμπαρασύρῃς!!—Κῆρὸς τοῦ Αἰαίου καὶ Σα. (H, 418)

Εὐχομαι εἰς τὸ προσφιλὲς Πατριωτικὸν Αἶσθημα ἕτη πολλά ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῆ ἑορτῆ του.—Σμυρναϊκῆ Ἠχώ. (H, 419)

Αναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν καὶ παντὸς εἴδους. Διεύθυνσις ἀσφαλῆς: Ἰωάννην Π. Ι. Φέρυπον, Βόλον. (H, 420)

Φίλιπτε *Αρχὸν Ἠλίου, α' Ὅσους ἀγαπῶ ποτὲ δὲν λησμονῶ.— Ἑλληνόπαιδες! τὴν ψῆφόν μας στήν Πάροισαν Ἑλλάδα, νά τὴν ἀνακουφίσωμεν.— Ἀθάνατος Ἑλλάς.

Στὴν Ἑλλάδα, στήν Ἑλλάδα, ποὺ στηλώνει τὴν πατρίδα στή ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ Τῆς νεότητος τροφὸν τῶν ἀνείρων τὴν κοιτίδα ψῆφον δώσατε λευκὴν. Προσφιλῆς Ἀνάμνησις (H, 422)

Ἦ ισχύς μας, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιτιμῆσεως, δι' ἧς περιεβλήθημεν ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, καθιστᾷ ἡμᾶς ὑπερηφάνους καὶ ὑποχάδους, νά συνεγίσωμεν ἐνδόξως τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα, ὃν ἀπὸ τετραετίας ἀνελάβομεν.

Ἦνε λόγος τῆς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ἀτρούμεικου κόμματος

ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ

οὐς ἀπῆλθον εἰς τοὺς ὑποδεχθέντας αὐτὴν συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως», ἐν τινι ἐπαρχιακῇ πόλει, καὶ οὐστὶνας λίαν κολακευτικὰ ἀνέγραψεν ἐκεῖ ἐκδιδομένη ἐπαρχιακῆ ἐφημερίς. (H, 423)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ

Τῆ ὑποδείξει τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτοῦ καὶ τῆ διαταγῆ τοῦ Ἰπουργοῦ διορίζονται εἰς τὴν πρεσβείαν γενικὸς γραμματεὺς Ἑλπιδοφόρος, γραμματεὺς Σανθῆ Φοίβη, διερχομένης Γαλανόλευκον Κῆμα, ἀδόλουθοι: Παλλὰς, Αἰμοστέζονα Καρδία, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Κάκια.

Εἰς τὸ Πρόξενεῖον Ἰποπρόξενος: Ἐδελπις Ἰγναξίς, γραμματεὺς Ρυολέτιος, διερχομένης Ἀγρωσιος, καθάσαι: Κουροπάτιν, Σακουλλῆς.

Προδίδεται εἰς Γενικὸν Πρόξενον ὑπὸ τῶν τίτλων πολιτικῶν πράκτορος ἢ τέως ὑποπρόξενος Διακρινθεῖσα Ἀρσακιάς.

Ἀπονέμειται ὁ ἀργυρὸς σταυρὸς τῶν ἱποποτῶν!!! εἰς τοὺς: Ἀγγελὸν τῆς Ἑλπίδος, Διακρινθεῖσαν Ἀρσακιάδα, Ἐυέλαιδα Ἰγναξίον, Ἑλπιδοφόρον, Γαλανόλευκον Κῆμα.

Ὁ ὑποναγρὸς τῶν Ἐξωτερικῶν: Χιακὸς Ἀσῆρ, ὁ Πρόξενος: Ἀγγελὸς τῶν Ἑλπίδων ἢ Ναυτοπόλια τοῦ Μεσολλογρίου, ὁ Γενικὸς Πρόξενος: Διακρινθεῖσα Ἀρσακιάς, ὁ Γραμματεὺς: Ἑλπιδοφόρος.

Διατάσσεται Ἀραμλία Σόδα νά ὑπάγῃ πρὸς παραλαβὴν Βασιλοπαύδος, προσοδληθείσης ὑπὸ χολέρας, καὶ ἀπολύμανοι ὑπουργοῦ τῆς, φόβου ἐνεκεν μεταδόσεως τοῦ μικροβίου καὶ τοῖς λοιποῖς ὑπουργοῖς.— Τῆ διαταγῆ τῆς Βασιλείσεως: Χιακὸς Ἀσῆρ (ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν). (H, 426)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

πρώην Ἑλπιδοφόρος, ὑποψήφιος δημοψήματος 1908, Ἰπερπατριδικός. Ὅλοι ἄσπρο, παιδιὰ! (H, 426)

ΚΥΔΩΝΙΑΙ (Μικρὰς Ἀσίας)

Ἀλέξηρ Ἀπίριον, Ὑμνον Ἐλευθερίας Ἀθῆνας

Εὐφρόσυνον ἀγγελμα τετάρτου ἐκλοικτοῦ θριάμβου ἐπλήρωσεν ἐνθουσιασμοῦ ἐμὲ καὶ πεντηκοντάδα φίλων ψηφοφόρων. Ἀγγελίος Ἐριμῆς (H, 427)

Ἀπὸ τῆν ὠραίων Σάμων στέλλω τοὺς χαρτετισμοὺς μου στὸ Ἄσιν τῆς Ἰωνίας, Χρυσόμαλλον Πειρατὴν καὶ στὸ ἐν Αἰγύπτῳ Κράτος τῶν Ἀνοικτοκαρδῶν.— Ἰδανιδότης.

Ἐδὴ τῆς Μάννας καὶ ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ἢ Ἑλληνίς Μητέρα δραστηρίως ἐνεργεῖ ὑπὲρ Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως. (H, 429)

Ἰδρυσίς Α' τμήματος «Ὁραίας Χίου» ἐν Καφρ-ελ-Ζαγιατ. Πρόεδρος: Πάροισα Ἑλλάς, Ἀντιπρόεδρος: Ἐθνικὸς Στόλος, Γραμματεὺς: Μεγάλη Ἰδα. Ταμίας: Χατζηκουμπούρας.— Ὁ Σύμβουλος «Ὁραίας Χίου» Γλυγοκουτάλα, 1 Αὐγούστου 1908.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Ἐδὴ τῆς Μάννας, Ἀπὸ μακρᾶν ἐπὶ Καφρ-ελ-Ζαγιατ, Ἦνα σὲ ἴδουν οἱ φίλοι ἔλοι. Καὶ σὲ ψηφίσουν Σὲ ἐμπροστά. Ἀνθυπαρχηγὸς Πανελληνίου Πάροισα Ἑλλάς.

Παρακαλῶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἀνοικτοκαρδῶν, ὅπως συνεισφέρωσι κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου μας.— Κοίσις τῆς Αἰγύπτου (ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν Κράτους Ἀνοικτοκαρδῶν.) (H, 432)

Σὺ ἀγαπᾷς, ΦΙΛΟΤΙΜΟ, νά ὀμλήσῃ καὶ ἄλλος. Ποὺ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου σὰ Δῆμαρχος μεγά-Σωφθῆκανε τὰ ψεύματα, ἕς ποῦμε καὶ ἀλήθεια, Ἦλος Στὸν ποτικὸ φορτώσανε πενήντα κολοκάδια. Ἐπισκέπτεται Ἀλεξανδρείας. (H, 433)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθὸν εἰς τὴν ἡδὴν ἡμῶν δημοσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κανσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικῶς, Ἐξωτερικῶς, Ετησία, Εξάμηνος, Γεῖμηνος, Αἰ συνδρομαὶ ἀρχομαι τὴν Ἰην ἐκάστου μηνός. ΕΚΑΙΔΕΓΓΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1908 Ἔτος 30ο.—Ἀριθ. 37

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

—Τί δηλαδή; —Ἰδοῦ. Ὁ Δημήτριος ἐκτυπήθη μέ τὸ ἴδιον ὄπλον, μέ τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήθη καὶ ὁ Ἰός, καὶ πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου ὀφείλει κανεῖς νά ὑποκύψῃ καὶ νά παραδεχθῆ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον φρικώδης καὶ ἂν εἴνε, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν φαίνεται!

—Τότε λοιπόν, — ἐπρόβαλεν ὁ Βλαδίμηρος ὡς τελευταίαν ἀντίρρησην, — ὁ Δημήτριος Νικολέφ θὰ εἶχε τοιοῦτον ὄπλον, καὶ ὁ υἱός του, ἢ κόρη του, δὲν θὰ τὸ ἔδελπαν ποτέ; Οὔτε αὐτοί, οὔτε κανεῖς; Ὁχι, ἰατρὲς, δὲν εἶνε δυνατόν. Ἰπάρχει ἐδῶ ἕνα ζήτημα...

—Τὸ ὁποῖον, Βλαδίμηρε, λύεται ὡς ἐξῆς: Ναί, ὁ Νικολέφ εἶχε αὐτὸ τὸ μαχαίρι, καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὸ μετεχειρίσθη δύο φορές, — τὴν μίαν ἐναντίον τοῦ Ἰός, καὶ τὴν ἄλλην ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του!

Ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, μὴ γνωρίζων πλέον τί νάπαντήσῃ...

—Τότε ὁ ἰατρὸς Χαμίν εἶπε: —Αὐτὰ τὰ δυστυχημένα παιδιὰ... ὁ Ἰωάννης... ἢ Ἰλκα... τί θὰ γίνοντι τώρα;

—Ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ εἶνε ἀδελφός μου, ὅταν ἢ Ἰλκα γίνῃ γυναῖκά μου;

Ὁ ἰατρὸς ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ Βλαδίμηρου καὶ τὴν ἔθλιψε ζωηρῶς.

—Πῶς ἤμπορέσατε νά φαντασθῆτε, ἰατρὲ, προσέθεσεν ὁ Βλαδίμηρος, ὅτι θὰ ἠρνούμην νά νυμφευθῶ τὴν Ἰλκαν τὴν

ὁποῖαν ἀγαπᾷ... ἢ ὁποῖα μέ ἀγαπᾷ... καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρξεν ἐνοχος ὁ πατήρ τῆς; —Ναί! ἂν ὁ νέος ἐπέμενεν ἀκόμη ἀμφιβαλλων, μόνον ὁ ἔρωσ τῶ ἔδιδε τὴν δυνάμιν τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, καὶ μεθ' ἑλα ἀκόμη τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἱατροῦ Χαμίν.

—Ὁχι, Βλαδίμηρε, ὑπέλαβεν οὗτος, ποτὲ δὲν ἐφάντασθην ὅτι θὰ ἠρνεῖσθαι νά νυμφευθῆς τὴν Ἰλκαν... Τί πταίει ἢ δυστυχημένη αὐτὴ;

—Αὐτὴ νά πταίη;! ἀνέκραξεν ὁ

Βλαδίμηρος. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου εἶνε ἢ ἀγνοτέρα, ἢ εὐγενεστέρα τῶν γοναϊκῶν, καὶ ἢ πλέον ἀξία τῆς ἀγάπης ἐνός τιμίου ἀνδρός... Ὁ γάμος μας ἀνεβλήθη, ἀλλὰ θὰ γίνῃ. Καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη νά φύγωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν, θὰ φύγωμεν...

—Βλαδίμηρε, ἐδῶ ἀναγνωρίζω τὴν εὐγενῆ σου ψυχὴν. Ἄλλ' ἔάν σὺ θέλῃς νά νυμφευθῆς τὴν Ἰλκαν, θὰ θελήσῃ ἄρα γε καὶ αὐτὴ;

—Ἐάν ἠρνεῖτο, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι δὲν μέ ἀγαπᾷ...

—Ἐάν ἠρνεῖτο, Βλαδίμηρε, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μέ μίαν ἀγάπην διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ νά ἐρυθριάσῃς!

Ἦ συνομιλία αὐτὴ δὲν μετέβαλε κατ' οὐδένα τρόπον τὰ αἰσθήματα τοῦ Βλαδίμηρου Γιαννώφ, ὁ ὁποῖος ἀπανταγῆς ἀπεφάσισε νά ἐπισπεύσῃ τὸν γάμον του μέ τὴν Ἰλκαν, νά τὴν κάμῃ εὐθὺς ὡς θὰ τὸ ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις. Δὲν τὴν ἔμελε διόλου τί θὰ ἔλεγαν εἰς τὴν πόλιν, τί θὰ ἐσκέπτοντο δι' αὐτόν, ἂν οἱ φίλοι τὸν θὰ τὴν κατηγοροῦν. Ἄλλο πρᾶγμα τὴν ἀπησχόλει τώρα πολὺ: ἢ οἰκονομικὴ του θέσις.

Ἀπὸ τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποῖαν τῶ ἔχεν ἀποδώσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὀλίγα πράγματα τῶ ἔμεναν, δηλαδή δύο μόνον χιλιάδες ρουβλία, μετὰ τὴν πληρωμὴν τὴν γενομένην εἰς τὴν Τράπεζαν Γιολαίου. Ἄλλὰ τὴν περιουσίαν ἐκείνην δὲν τὴν ἐθυσίαζεν οἰκειοθελῶς, ὅταν ἀπεφάσισε νά ἐξοφλήσῃ αὐτὸς τὸ χρέος τοῦ Δημητρίου Νικολέφ; Ἀφοῦ λοιπὸν τότε δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ μέλλον, διατὶ νά τὸν τρομάξῃ τώρα περισσότερο;.. Θὰ εἰργά-

«Γάμος μεταξύ μας εἶνε πλέον ἀδύνατος...» (Σελ. 290, στ. 6.)